

her maa indeholde det, som de paagældende ønsker. Det vedrører Sygeforsikringen. I Lovforslaget er det nævnt, at alle, der kan komme ind i en anerkendt Sygekasse, skal optages i en saadan, men de af Arbejderne derude, som er ude over den Alder, Sygekasseloven foreskriver som Grænse for Indmeldelsen, skulde ved til Staten at betale det samme Kontingent, som de ellers skulde have betalt i en Sygekasse, kunne nyde samme Fordele i Sygdomstilfælde, som de vilde kunne faa i en anerkendt Sygekasse. Der har man ikke taget Hustruerne med. Det maatte vel være en Forudsætning, at de paagældendes Hustruer, som jo vel dog i de fleste Tilfælde ogsaa er i en saadan Alder, at de ikke kan blive optaget i en Sygekasse, maa være forsikrede paa samme Maade, som Loven foreskriver for Mændene. Men der er ogsaa andre Ting. Der er Folk, som lider af Sygdomme som Hjertefejl og Lungetuberkulose, Sygdomme, der hindrer Optagelse i en statsanerkendt Sygekasse. For disse Personers Vedkommende skulde jeg mene, at den samme Undtagelsesbestemmelse gælder.

Adgangen til Hæderstegn, 25 Aars Hæderstegn, har man ikke ønsket fremdeles skulde opretholdes. Jeg betragter det nu som mindre væsentligt. Der er imidlertid en Gave, som det hedder, paa 20 Kr. for de Folk, som har dette Hæderstegn, og selv om Hæderstegnet ophæves, vilde jeg mene, at det nævnte 20 Kroners Tillæg maatte betragtes som et Alderstillelæg og som saadant ikke burde bortfalde. Endelig skal jeg nævne, at man derude ønsker fremdeles at kunne købe Beklædningsgenstande paa Orlogsværftet, og dette vil formentlig kunne opretholdes.

Disse Par Ændringer skal jeg meget henstille til den højtærede Forsvarsministers Overvejelse mellem første og anden Behandling, saa at vi maaske kunde faa dem optaget i Lovforslaget uden Udvalg.

Naar dette Lovforslag nu formentlig hurtig gaar igennem Rigsdagen, vil der ske en Ændring i Arbejdsforholdene derude, som sikkert vil bevirke, at Orlogsværftet gaar en ny Tid i Møde. Under den store Verdenskrig er der jo blevet stillet store Fordringer til hele vort Militærvæsen, og disse Fordringer har afstedkommet en hel Række Nyanlæg ude paa Orlogsværftet, som der forhaabentlig ikke i Fremtiden bliver Brug for til militære Foranstaltninger. Men jeg vil haabe og ønske, at denne store Statsvirksomhed, som vel er en af de største industrielle

Virksomheder, vi har herhjemme, kunde blive udnyttet i civilt Øjemed paa den Maade, at Staten, som jo ogsaa bliver en stadig større Forbruger af mangfoldige Genstande, kunde faa disse produceret og repareret her. Jeg har set paa Virksomheden og hørt, at der næsten ikke findes den Ting, som ikke kan laves paa Orlogsværftet; end ikke Fremstillingen af Lokomotiver mener de, at man behøver at vige tilbage for. Den Tid, vi gaar i Møde, ikke alene her i Danmark, men i hele Skandinavien, maa sikkert belære os om, at alt, hvad vi overhovedet selv kan fremstille, skal vi vistnok producere, og derfor vil jeg mene, at denne lille Lov sikkert maa kunne bevirke, at Orlogsværftet i højere Grad end hidtil bliver en civil Arbejdsplads, hvor der kan tilvejebringes alle de Ting, som den moderne Virksomhed derude forudsætter. Jeg kunde godt ønske, at man her havde gjort Skridtet fuldt ud og gjort Virksomheden ikke til et militært Etablissement, men til et fuldkommen civilt Etablissement, noget i Lighed med Statsbanernes, saa at de Ting, som fremtidig skal laves til Militærvæsenet, blev lavet der, men at det blev en civil Myndighed, som havde Overledelsen af Orlogsværftet. Det lader sig maaske ikke gøre, i alt Fald ikke efter dette Lovforslag, og jeg skal heller ikke stille Forslag derom, men de forskellige Ting, som jeg her har nævnt, kunde jeg meget ønske, at der blev taget Hensyn til.

Jeg skal endnu blot nævne en Ting, som jeg ikke er helt tilfreds med, og jeg ved, at der heller ikke vil blive Tilfredshed hermed, naar Arbejderne paa Orlogsværftet faar Lovforslagets Enkeltheder at vide. Det er, at de ikke løses alle sammen. En Del af Arbejderne derude er undtagne, nemlig de Arbejdere, som skal beskæftiges ved Orlogsskibene, naar disse er ude at sejle, maaske ogsaa, naar de ligger hjemme. Man kan vel ikke undgaa, at de Folk, som kommer ud at sejle med Skibene, maa til en vis Grad betragtes som Soldater, men naar de er hjemme i Land, synes jeg, man kunde fritage dem for det militære Tilsnit. Der var sikkert heller ikke noget i Vejen for, at de alle blev løst efter denne Lov, og at saa de, der senere skulde bruges til Orlogsskibene, blev antaget paa ny, medens de, der ønskede sig løst, blev stillet frit. Der kommer en Tvangsbestemmelse ind her, idet jeg forstaar det saaledes, at de bestemte Personer, som er undtagne, ikke bliver stillet frit med Hensyn til, om de ønsker